

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Postlov Nr. 288 af 9. Maj 1919.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 2907).

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Finansministeren (Brandes): Jeg skal tillade mig ganske kort at anbefale dette Lovforslag til det høje Tings Velvillie. Det er allerede berørt under Behandlingen af Skattelovforslagene, at det er en meget betydelig Forhøjelse af Portoene, her er foreslaaet for Breve, Dagblade og Pakker. Ved Folketingsbehandlingen er der sket nogen Ændring i det oprindelige Lovforslag, særlig er Ændringen gaaet ud paa en Formindskelse af den foreslaaede Avisporto. Jeg har i Folketinget tilladt mig at sige, at dette naturligvis er sket af kulturelle Hensyn, for at den højeste Oplysning kunde udbringes til Befolkningen paa den billigste Maade, og at der naturligvis ikke fra Folketingets Side har været taget noget Hensyn til de mange Bladudgivere og Redaktører, som sidder i den høje Rigsdag. Men i alt Fald er denne Formindskelse af Avisportoene nu indført, og det er den eneste betydende Forandring, der er sket. Til Gengæld er der foretaget nogle Ændringer, hvorved det Beløb, man har gjort Regning paa ved Lovforslagets Fremsættelse, nemlig 10 Mill. Kr., kan ventes at ville indkomme. Det nævnte Beløb maa anses for ganske nødvendigt for at tilvejebringe ikke Dækning — en saadan vil nemlig ikke blive tilvejebragt derved — for Udgiften, men dog en Forringelse af den Udgiftsforøgelse, som skyldes Lønningsloven. Jeg maa desværre sige, at end ikke ved dette Lovforslags Vedtagelse vil der blive Dækning paa Postvæsenets Omraade. Dette kan kun ske ved, at visse Udgifter bortfalder, som den vedvarende Krigstilstand, om jeg maa udtrykke mig saaledes, forarsager, og saafremt Brugen af Postvæsenets forskellige Ydemidler stiger i Befolkningen.

P. Nørgaard: Da jeg for ikke saa lang Tid siden var Ordfører for mit Parti ved Behandlingen af den nye Postlov, udtalte jeg, at Postvæsenets Takster maatte være saaledes, at Virksomheden kunde bære sig, at der i alt Fald var, hvad man kalder Balance, eller at Taksterne maatte

være saaledes, at man var paa den rigtige Side af det, man kalder Balance. Da nu Postvæsenets Lønningskonto, siden vi vedtog den nye Postlov, er forhøjet i betydelig Grad, er der naturligvis kun en eneste Vej at gaa, nemlig den at fremskaffe Dækning for disse forøgede Udgifter ved at forhøje Taksterne. Selv om det er meget beklageligt, at vi allerede nu saa snart efter Postlovens Vedtagelse skal gaa til en saadan Forhøjelse, maa jeg paa mit Partis Vegne indrømme, at der ikke er nogen anden Vej at gaa.

Den højtærede Trafikministers oprindelige Forslag gik ud paa at forhøje alle Taksterne nogenlunde rigeligt. Heri har Folketinget med den store Kærlighed, som Folketinget nærer til vore Aviser, og som vi selvfølgelig deler her i Landstinget, gjort den Ændring, at Avisportoene for Dagblade sættes til 0,75 Øre i Stedet for, som foreslaaet, 1 Øre, og at Portoene for andre Blade sættes til 1,2 Øre i Stedet for, som foreslaaet, 1,5 Øre, ligesom Udgiverkorsbaandsportoene kun skal forhøjes med 1 Øre i Stedet for, som foreslaaet, 2 Øre. Som en Slags Kompensation herfor forhøjes Taksten for Tryksager og Vareprøver. Jeg for mit Vedkommende ved ikke, om denne Kompensation er tilstrækkelig, saa at den paaregnede større Indtægt af ca. 10 Mill. Kr. vil komme ind, men jeg gaar ud fra, at den højtærede Trafikminister ved Besked derom, og at da navnlig den højtærede Finansminister ved god Besked om, hvorvidt Loven vil indbringe de 10 Mill. Kr., der paaregnes.

De Forandringer, som vil mærkes mest af det store Publikum, er naturligvis Forhøjelsen af Lokalportoene, som herefter sættes op fra 7 Øre til 10 Øre, og af den almindelige Brevporto, som forhøjes fra 10 Øre til 15 Øre. Men saaledes som Forholdene er, maa man finde sig i denne betydelige Udgift som i saa mange andre Udgifter, som Forholdene nu en Gang medfører.

Efter det foreliggende Lovforslag bortfalder Loven den 31. Marts 1921. Heri kan man maaske lægge et Haab om, at der til den Tid vil være Udsigt til, at man kan gaa den anden Vej, nemlig at lade Taksterne gaa nedad. Ja, den, der lever, faar at se, men Haabet beskæmmer selvfølgelig ingen. Jeg for mit Vedkommende tror nu ikke, at vi kommer bort fra de Takster, vi nu een Gang er kommet ind paa, i hvert Fald ikke i 1921.

Da der fra alle Sider i Folketinget har været Enighed om disse Takster, skal jeg anbefale, at Lovforslaget vedtages ufor-